

[Th. Jensen.]

nes Side kunde have sagt, at Arbejdsmulighederne og Fortjenesten var af den Beskafenhed, at det ikke var nødvendigt for Kommunerne og Staten at træde hjælpende til i dette Forhold, men saaledes er det langtfra endnu. Naar man hjemme i Kommunen overværer Børnebespisningen og ser den Appetit og Glæde, hvormed disse varme Maaltider bliver nydt, er man klar over, hvad Skolebespisningen betyder for de Børn, som af forskellige Grunde skal have disse varme Maaltider, og saa forstaar man, at den Million Kroner der stilles til Raadighed, for at Kommunerne kan faa refunderet en Trediedel af deres Udgifter, er givet godt ud. Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i det høje Ting.

Esther Malling Pedersen: Skønt vi i Danmark under Krigen har været langt lykkeligere stillet end andre Nationer, har vi jo alligevel ogsaa haft et Ernærings-spørgsmaal. Det hænger ikke alene sammen med, at saa mange Varer slet ikke har kunnet fremskaffes, men ogsaa med den Kendserning, at mange af dem har været saa dyre, at Husmødrene i de smaa Hjem og for øvrigt Husmødrene i det, vi kalder de ganske almindeligt stillede Hjem, slet ikke har kunnet købe dem. Dette Ernæringsproblem foreligger stadig; vi er endnu saa langt borte fra normale Tilstande, at det stadig væk for os er et brændende og livsvigtigt Spørgsmaal, hvordan vi skal opretholde Folkesundheden, ikke mindst naar det gælder den opvoksende Slægt. Vi skal og vi bør give til de sultende Nationer her fra Danmark, give af et godt Hjerte i Erkendelse af, hvor forunderligt vi er blevet sparet, men vi maa under det ikke glemme de mange danske Børn, som til Trods for vore relativt gode Forhold alligevel har ondt ved at faa den Ernæring, de trænger til for at være fysisk veludrustede til Livet.

Jeg kan ikke lade være at føje til, at den Tale om Overflod, som fra visse Sider føres, og som maaske dog virkelig over for Udlandet kan give et falsk Indtryk af, hvordan vi har det herhjemme, klinger ganske mærkeligt i mange jævne Husmødres Øren. Jeg kan heller ikke se, at det tjener noget Formaal, at vi over for Udlandet skal fremstille os som en Fraadsernation, for saadan er Forholdene jo slet ikke, og navnlig er der som sagt mange af vore egne Børn, for hvem det er et uhyre vigtigt Spørgsmaal, at der bliver sat noget ind. Alt hvad vi derfor kan gøre for at fri de Børn, som om faa Aar skal være Danmarks Ungdom, fra det Han-

dicap, som en utilstrækkelig og ufyldstgørende Ernæring i Ungdommen er, bør vi gøre.

Den Skolebespisning, som har været praktiseret herhjemme i flere Aar, er et Led i disse Bestræbelser. Den er under Besættelsen blevet udvidet fra nogle Vintermaaneder til hele Aaret, og som før nævnt er det for tidligt endnu at slække paa Hjælpeforanstaltninger af denne Art. Derfor hilser jeg med Tilfredshed det foreliggende Forslag om, at Udvidelsen ogsaa skal gælde for Aaret 1946—47, og jeg kan tilsige mit Partis Støtte til Lovforslagets Gennemførelse.

Bonnichsen: Jeg kan ogsaa paa mit Partis Vegne anbefale det Forslag, som den højtærede Arbejds- og Socialminister her har forelagt, og jeg er ganske enig med den sidste ærede Taler, den ærede Ordfører for Venstre, naar hun siger, at det selvfølgelig betyder uhyre meget, at de Børn, vi har med at gøre, faar den tilstrækkelige Ernæring, saa at de kan vokse op og blive gode og sunde Borgere i vort Samfund.

Jeg har gennem mange Aar haft Lejlighed til at følge Skolebespisningen, og jeg har kunnet konstatere, med hvilken Glæde og Appetit Børnene er gaaet til disse Maaltider. En uheldig Omstændighed ved det har det naturligvis altid været, at det skulde foregaa i Undervisningstiden. Det har i høj Grad været et Skaar i denne, naar ofte Halvdelen eller en Trediedel af en Klasse har været borte, fordi de skulde ned at spise, og derfor ikke kunde modtage den Undervisning, som den Tid egentlig var afsat til. Men det kan jo ikke nytte. Det er nødvendigt, at Børnene faar den tilstrækkelige Føde, at de er i en saadan fysisk Tilstand, at de virkelig kan modtage Undervisningen, hvis man skal se det ud fra et rent Skolesynspunkt.

Af Bemærkningerne til Lovforslaget forstaar jeg, at der fra Finansaaret 1943—1944 har været fastsat et Beløb af 1,3 Mill. Kr. aarlig, hvoraf der i det nævnte Finansaar kun er anvendt 928 627 Kr., og Aaret efter er Beløbet dalet yderligere til 867 113 Kr. Man mener altsaa fra Ministeriets Side, at Beløbet ikke vil stige i det kommende Aar, saa at man kan klare det med 1 Mill. Kr. Det er jo ½ Mill. Kr., som den fattige Kommune, jeg repræsenterer, naturligvis med Glæde tager imod.

Nu forlænger man altsaa for et Aar Udvidelsen af Skolebespisningen til hele Aaret, men jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, navnlig efter hvad der er sagt fra anden Side, at for et à to Aar siden